

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Sedlecký dvůr s.r.o.**
IČ: 060 14 267
Sedlec 121, PSČ 691 21
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Nádeníčkem
Průchodní 377/2, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2025, č. j. 10000/4619164/25/351/PL,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2025, č. j. 10000/4619164/25/351/PL, *se ruší* a věc se *vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná *je povinna* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta Mgr. Pavla Nádeníčka.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobkyně měla jednatelku, která za žalobkyni uzavřela „sama se sebou“ pracovní smlouvu. Žalobkyně poté tento podle ní domnělý pracovní poměr ukončila. A domáhala se u správy sociálního zabezpečení storna všech souvisejících administrativních kroků i vrácení

veškerého pojistného na sociální zabezpečení, které za jednatelku uhradila. Ve správním řízení neuspěla. Žalovaná však bohužel nedokázala přezkoumatelně odpovědět na některé stěžejní námitky žalobkyně. Proto soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, kde se již bude muset s argumenty žalobkyně vypořádat poctivěji.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti věci

2. Žalobkyně se dne 19. 3. 2024 obrátila na územní pracoviště žalované v Brně (prostřednictvím Okresní správy sociální zabezpečení Břeclav) s oznámením o domnělém pracovním poměru mezi ní a paní S. M., která byla jednatelkou žalobkyně („jednatelka“). Žalobkyně vysvětlovala, že pracovní poměr mezi ní a jednatelkou, který administrativně trval od 1. 6. 2021 do 22. 2. 2024, ve skutečnosti nikdy nevznikl. Jednatelka bez notifikace valné hromadě uzavřela sama se sebou pracovní smlouvu, což představuje zjevný střet zájmů podle § 55 zákona o obchodních korporacích. Podle rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2022, sp. zn. 31 Cdo 1640/2022 („rozsudek Nejvyššího soudu“) a § 437 s § 440 občanského zákoníku nemohla kvůli tomuto střetu zájmů společnost zastupovat. Proto byla smlouva od počátku neplatná a pracovní poměr nevznikl.
3. Žalobkyně proto žádala o storno všech administrativních kroků souvisejících s tímto domnělým pracovním poměrem. Konkrétně požadovala storno oznámení o nástupu do zaměstnání jednatelky od 1. 6. 2021, storno všech přehledů o výši pojistného za období červen 2021 až leden 2024, zrušení evidenčních listů důchodového pojištění a storno registrace přihlášky do registru zaměstnavatelů. Upozornila také, že správce účetnictví omylem dne 27. 2. 2024 zaslal formulář o skončení zaměstnání. Neodpovídá skutečnému právnímu stavu, proto jej žalobkyně vzala zpět. Pojistné na sociální zabezpečení tedy žalobkyně odváděla bez právního důvodu a požadovala vrácení celkové částky 244 895 Kč, kterou za jednatelku uhradila v období od června 2021 do ledna 2024.
4. Jednatelka naopak považovala pracovněprávní vztah za platně uzavřený a dosud existující. Při výslechu dne 15. 4. 2024 předložila j originál pracovní smlouvy ze dne 31. 5. 2021 s datem nástupu 1. 6. 2021 a sjednaným druhem práce „účetní služby“. Pracovní smlouvu podepsala sama za sebe v pozici zaměstnané i za žalobkyni. Dále předložila mzdové listy za roky 2021 až 2024 a podrobně popsala náplň práce, kterou pro žalobkyni vykonávala. Z evidencí vyplývá, že jednatelka byla skutečně přihlášena k pojištění u místně příslušné Okresní správy sociálního zabezpečení Břeclav v období od 1. 6. 2021 do 22. 2. 2024.
5. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 13. 6. 2024 trvala na tom, že ji pracovní smlouva nezavazuje, nevznikl pracovní poměr a nemohla tak vzniknout ani účast na nemocenském pojištění. Argumentovala, že jednatelka nepodala žalobu k soudu na potvrzení existence pracovního poměru, což svědčí o tom, že pracovní poměr byl pouze domnělý. Správní orgán má podle žalobkyně dostatečně široké kompetence k vlastnímu posouzení existence pracovního poměru coby předběžné otázky. Žalobkyně odkázala v té souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 4 Ads 5/2008-69 („rozsudek čtvrtého senátu“). Jednatelka navíc poté potvrdila, že smlouvu o výkonu funkce jednatele neměla uzavřenou a že nepodala návrh k soudu ve věci pracovněprávního sporu.
6. Územní správa sociálního zabezpečení pro Kraj Vysočina, Jihomoravský kraj a Zlínský kraj – Okresní správa sociálního zabezpečení Břeclav („ÚZZS“), která vedla řízení, shromáždila několik dalších podkladů. Šlo o oznámení příslušného oblastního inspektorátu práce, sdělení

Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (že příjem jednatelky zdaňoval jako příjem ze závislé činnosti), protokol oblastního inspektorátu práce a sdělení České průmyslové zdravotní pojišťovny (že jednatelku vedly jako zaměstnance, za kterou bylo pojistné průběžně odváděno). Finanční úřad později ještě ÚSSZ sdělil, že řízení ohledně domnělého pracovního poměru ukončil a ve věci již nebude činit další kroky.

7. ÚSSZ rozhodnutím ze dne 26. 2. 2025, č. j. 47004/83142/24/110/Vá („rozhodnutí ÚSSZ“), rozhodla, že jednatelka byla ve sporném období účastna na pojištění. Došlo podle ní k naplnění § 10 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění ve spojení s ustanovením § 5 písm. a) téhož zákona. Jednatelka vykonávala pro žalobkyni činnost, za kterou jí plynul započitatelný příjem v pracovněprávním vztahu.
8. Žalobkyně se odvolala. Nebylo podle ní zřejmé, z jakého konkrétního titulu měla účast na pojištění vzniknout – zda z titulu výkonu funkce jednatelky podle § 5 písm. a) bod 16 zákona o nemocenském pojištění, nebo z titulu zaměstnance podle § 5 písm. a) bod 1 téhož zákona. Jednatelce nemohla vzniknout účast z titulu jednatelky, neboť výkon její funkce byl bezplatný a nedosáhla rozhodného příjmu. Nevznikl ani pracovněprávní vztah, protože jednatel má podle § 55 zákona o obchodních korporacích povinnost notifikovat záměr uzavřít smlouvu se společností valné hromadě, což se nestalo. Žalobkyně v té souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu a zopakovala, že si ÚSSZ mohla posoudit existenci pracovněprávního vztahu posoudit jako předběžnou otázku.
9. Žalovaná se nejprve zabývala otázkou vzniku účasti na nemocenském pojištění podle § 5 písm. a) bodu 1 zákona o nemocenském pojištění, podle kterého se pojištění účastní zaměstnanci v pracovním poměru. Podle § 10 odst. 1 téhož zákona pojištění vzniká zaměstnanci dnem, ve kterém začal vykonávat práci pro zaměstnavatele. Z registrů žalované vyplývá, že žalobkyně jednatelku řádně přihlásila k pojištění a po celou dobu odváděla platby pojistného. Mezi stranami není sporu o tom, že jednatelka pro žalobkyni vykonávala práci, za kterou ji žalobkyně pravidelně odměňovala.
10. Žalovaná zdůraznila, že orgán sociálního zabezpečení není kompetentní posuzovat pracovněprávní vztahy ani řešit vzájemné spory mezi zaměstnavateli a zaměstnanci v pracovněprávní sféře. O neplatnosti právního úkonu směřujícího k existenci nebo neexistenci pracovního poměru může závazně rozhodnout jedině soud. Z ustálené judikatury vyplývá, že skutečnost, že je fyzická osoba statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným, sama o sobě nebrání uzavření pracovní smlouvy s touto společností, a to i sama se sebou. Pokud smlouva nesměřuje ke vzniku pracovního poměru, jehož náplní by byl výkon činnosti statutárního orgánu, není takový úkon neplatný podle § 18 zákoníku práce a § 39 občanského zákoníku.
11. Neplatnost pracovní smlouvy v případech, ve kterých je zástupce právnické osoby a budoucí zaměstnanec jednou a tou samou osobou, nenastává automaticky. Střet zájmů smluvních stran musí existovat reálně a může jej posuzovat pouze soud, nikoliv zaměstnavatel či žalovaná. Pokud soud neplatnost pracovní smlouvy nekonstatoval, lze ji považovat za platnou. Tento názor podpořilo i vyjádření oblastního inspektorátu práce, který neshledal nesrovnalosti ohledně vzniku pracovněprávního vztahu. Naopak žalobkyni vytkl nesprávné ukončení pracovního poměru. K argumentu o chybějícím souhlasu valné hromady žalovaná dodala, že jeho absence vede podle § 48 zákona o obchodních korporacích pouze k relativní neplatnosti smlouvy, tudíž se na ni nahlíží primárně jako na platnou.

12. ÚSSZ se podle žalované zabývala různými možnostmi vzniku účasti na pojištění s ohledem na to, že zaměstnavatel rozporoval existenci pracovněprávního vztahu. Proto zvažovala i možnost podle § 5 písm. a) bodu 15, 16 a 22 zákona o nemocenském pojištění pro případ konstatování neplatnosti pracovní smlouvy. Jednatelka byla k pojištění přihlášená z titulu pracovního poměru, nikoliv z titulu jednatelství. ÚSSZ tedy správně vycházela z § 10 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Žalovaná nepovažovala za akceptovatelnou svévoli žalobkyně jako zaměstnavatele při změně statutárního orgánu, aby tím zpětně anulovala právní kroky učiněné jednatelkou spolu s požadavkem na vrácení uhrazených plateb pojistného ze zúčtovaných příjmů.
13. Žalovaná shrnula, že jednatelka byla v období od 1. 6. 2021 do 22. 2. 2024 účastna pojištění u zaměstnavatele, neboť vykonávala činnost, ze které jí plynul započitatelný příjem, jenž byl předmětem daně z příjmu ze závislé činnosti. Dosažený příjem byl vyšší než rozhodný příjem stanovený zákonem – pro roky 2021 až 2022 činil 3 500 Kč měsíčně, pro roky 2023 až 2024 pak 4 000 Kč měsíčně. Proto žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí ÚSSZ potvrdila.

III. Žaloba a vyjádření žalované

14. **Žalobkyně** namítá, že je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné a právně nesprávné. Jednatelka uzavřela pracovní smlouvu sama se sebou bez informování valné hromady, čímž vznikl střet zájmů. Na základě této smlouvy byla přihlášená k nemocenskému pojištění, za které žalobkyně odváděla pojistné. Po zjištění těchto skutečností žalobkyně podala oznámení o domnělém pracovním poměru a žádost o storno. ÚSSZ však rozhodla, že jednatelka byla účastna pojištění, aniž by zkoumala právní základ vzniku pracovního poměru.
15. Odvolání žalobkyně poukazovalo na to, že pracovní poměr nemohl vzniknout kvůli střetu zájmů, který jednatelka nenotifikovala valné hromadě. Podle rozsudku Nejvyššího soudu takové právní jednání společnost nezavazuje. Žalovaná ve svém rozhodnutí tvrdí, že nemá pochybnosti o existenci pracovního poměru, ale zároveň uvádí, že není oprávněna jej posuzovat. Tato argumentace je vnitřně rozporná a nepodložená relevantními důkazy.
16. Žalobkyně dále namítá, že jednatelka vykonávala funkci jednatelky bez uzavřené smlouvy o výkonu funkce, což podle § 59 odst. 3 zákona o obchodních korporacích znamená, že výkon funkce byl bezplatný. Tím nemohla dosáhnout rozhodného příjmu pro vznik účasti na pojištění. Žalovaná se při posuzování účasti na pojištění opírá pouze o přihlášení a odvádění pojistného, aniž by zkoumala právní důvod vzniku pracovního poměru. Tím ignoruje námitky žalobkyně a porušuje zásady správního řízení.
17. Žalobkyně zdůrazňuje, že jednatelka si musela být vědoma střetu zájmů, a proto nemohla jednat v dobré víře. Z jejího jednání nemůže čerpat žádný právní prospěch, protože vzniklý stav byl protiprávní. Příjmy, které jednatelka získala, představují bezdůvodné obohacení, protože nevycházely z platného pracovního poměru. Takové příjmy nemohou zakládat účast na nemocenském pojištění.
18. Žalobkyně rovněž namítá, že žalovaná měla otázku vzniku pracovního poměru posoudit jako předběžnou otázku podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože jde o nezbytný předpoklad pro vznik účasti na pojištění.

19. **Žalovaná** zdůrazňuje, že žalobní námitky již vypořádala v odůvodnění svého rozhodnutí. Připustila dílčí pochybení v odkazu na již neplatný § 39 občanského zákoníku, avšak uvádí, že stěžejní právní argumentace se opírá o platný § 18 zákoníku práce. K otázce střetu zájmů žalovaná uvádí, že ho žalobkyně fakticky neprokázala. Rozsudek Nejvyššího soudu se týká odlišné situace.
20. Žalovaná rovněž doplňuje judikaturu, kterou ve svém rozhodnutí nezmínila, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 Ads 284/2017-42 („rozsudek desátého senátu“), který potvrzuje možnost uzavření pracovní smlouvy jednatelům se společnostmi, pokud nejde o výkon funkce jednatele. Závěrem žalovaná konstatuje, že právní úkony učiněné jednatelkou nelze zpětně rušit jen proto, že funkci později převzal jiný jednatel.

IV. Posouzení věci

21. Žaloba je důvodná.
22. Rozhodnutí žalované je podle soudu nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala s některými důležitými námitkami žalobkyně, které se týkají samotného jádra věci.
23. První námitka, kterou žalobkyně nevypořádala, jak bylo třeba, byl argument žalobkyně, že otázku vzniku a existence, resp. platnosti pracovněprávního sporu nemusí řešit jen soud, protože si tuto otázku může správní orgán posoudit coby předběžnou otázku sám na základě § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že pokud vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, pak si o ní správní orgán může učinit úsudek (kromě otázek, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, či otázek osobního stavu).
24. Žalobkyně již v řízení na prvním stupni poukázala na rozsudek čtvrtého senátu. V něm Nejvyšší správní soud uvedl (zvýraznění provedl krajský soud):

„Na úvod je třeba připomenout, že právní posouzení otázky účasti zaměstnance na nemocenském pojištění je vázáno na posouzení *předběžné otázky spočívající v určení platnosti předmětné dohody o provedení práce*. K řešení této otázky soukromoprávního charakteru je správní orgán oprávněn v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého si správní orgán může učinit úsudek o otázce, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto (...). V posuzované věci tedy byla OSSZ ve Zlíně v rámci řízení o účasti zaměstnance na nemocenském pojištění oprávněna posoudit, zda je předmětná dohoda o provedení práce platným pracovněprávním úkonem.“
25. ÚSSZ však na daný argument žalobkyně opřený o rozsudek čtvrtého senátu nijak nezareagovala. Na což navázala i žalovaná ve svém rozhodnutí, kde se s danou námitkou žalobkyně taktéž náležitě nevypořádala (rozsudek čtvrtého senátu přitom zmiňuje v narativní části svého rozhodnutí). Namísto toho žalovaná jen tvrdošíjně konstatovala, že k posouzení této otázky je příslušný soud. Tento svůj postoj však o nic neopřela. Necituje žádné zákonné ustanovení či judikaturu, ze které by plynulo, že daná otázka nemůže být předmětem úsudku správního orgánu podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (toto ustanovení navíc výslovně říká, že může jít o *otázku, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout*). Nedá se tedy přezkoumat, odkud žalovaná tento svůj názor o výlučnosti soudního posouzení dané otázky čerpá, a zda ho takto čerpá správně. To je první důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů.

26. Druhá námitka, kterou žalovaná nevypořádala, jak bylo třeba, se týká hodnocení platnosti smlouvy, kterou jednatelka uzavřela sama se sebou, resp. její závaznosti pro žalobkyni. Žalobkyně už na počátku řízení namítala, že ji tato smlouva pro rozpor s § 437 a § 440 občanského zákoníku nezavazuje, což podpořila odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu, na nějž odkazovala i v odvolání. Z rozsudku Nejvyššího soudu plyne (body 48 a 51 až 55):
- „Jedná-li zástupce i přesto, že mezi jeho zájmy a zájmy zastoupeného je rozpor (bránící zastupování), překračuje své zástupčí oprávnění (jedná v záležitosti, v níž není oprávněn zastupovat). (...)“
- Podle většinové části nauky je následkem porušení zákazu zastupovat ve střetu zájmů (přínejmenším ve vztahu ke smluvnímu zastoupení) relativní neplatnost právního jednání, učiněného zástupcem (...)
- Ve vztahu k porušení pravidel § 437 o. z. při zákonném zastoupení se pak literatura přiklání k závěru, že je jednání zástupce učiněné v rozporu se zájmy zastoupeného absolutně neplatné (...)
- J. Dědič pak přdestírá k úvaze (jako možný) výklad, podle něhož vede jednání zástupce „v nedovoleném konfliktu zájmů, o kterém třetí osoba věděla nebo musela vědět,“ k tomu, že zastoupeného takové „jednání nezavazuje, pokud nebylo právně relevantním způsobem schváleno“ (...)
- Velký senát se přiklání k naposledy jmenovanému (byť v odborné literatuře menšinovému) náhledu. (...)
- jak vyloženo shora, zákon zástupci odnímá oprávnění zastupovat v případě, že jeho zájmy jsou ve střetu se zájmy zastoupeného (k výjimkám viz výše). Jedná-li zástupce ve střetu zájmů, jedná v záležitosti, pro niž mu nesvědčí oprávnění zastupovat (své zástupčí oprávnění překračuje).“
27. Žalovaná ve svém rozhodnutí nejprve zmínila, že z ustálené judikatury vyplývá, že člověk ve funkci statutárního orgánu společnosti může uzavřít pracovní smlouvu za společnost sám se sebou. Tuto judikaturu ovšem opravdu nijak nespécifikovala, jak žalobkyně namítá. Proto tomuto argumentu chybí přezkoumatelný podklad. Jestliže až ve vyjádření k žalobě žalovaná cituje rozsudek desátého senátu, tak je to bohužel pozdě, protože nelze až ve vyjádření k žalobě napravovat vady napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
28. Soud navíc dodává, že se rozsudek desátého senátu týká „starého“ soukromého práva účinného do konce roku 2014, zatímco rozsudek Nejvyššího soudu, o který se opírá žalobkyně, se již týká aktuálně platného a v této věci použitelného práva. A navíc rozsudek Nejvyššího soudu je novějším rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia, který byl vydán poté, co mu věc postoupil jeden ze senátů Nejvyššího soudu, který nesouhlasil s názorem vyjádřením v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3298/2018, podle kterého rozpor mezi zájmy zástupce a zájmy zastoupeného umožňuje zmocniteli namítat relativní neplatnost právního jednání zmocněnce. Proto i kdyby mohl odkaz na rozsudek desátého senátu mít relevanci pro závěr soudu o tom, zda zrušit rozhodnutí žalované, tak by bylo otázkou, na kterou se žalovaná měla ptát, zda opravdu přebíjí argument žalobkyně odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu.
29. Žalovaná také poté zmínila, že podle § 48 zákona o obchodních korporacích může v tomto případě jít jen o relativní neplatnost. Zcela však právě pominula rozsudek Nejvyššího soudu včetně úpravy § 437 a § 440 občanského zákoníku, která byla pro argumentaci žalobkyně stěžejní. Ani si neodpověděla na otázku, zda lze vůbec pro řešení věci § 48 zákona o

obchodních korporací použít. Nejvyšší soud ho totiž v dané věci nepoužil, byť před soudy nižších instancí hrál roli (viz také námitku dotčené společnosti v dané věci uvedenou v bodě 20 rozsudku Nejvyššího soudu, že se pro nutnost použít § 437 občanského zákoníku nedá § 48 zákona o obchodních korporacích použít, čemuž nepřímo Nejvyšší soud přitakal, pokud už v odůvodnění pracoval s prvním uvedeným ustanovením a s druhým nikoliv).

30. Žalovaná tedy ani v tomto případě věcně nezareagovala na danou námitku způsobem, ze kterého by plynuly důvody, jejichž správnost a zákonnost by soud poté mohl přezkoumat. Soud souhlasí s námitkou žalobkyně, že žalovaná tyto její námitky opřené o relevantní judikaturu ignoruje.
31. Nic na tom nemění odkaz na některé další podklady ve spise (vyjádření oblastního inspektorátu práce či finančního úřadu), protože ani z nich neplyne přímá věcná reakce na argumenty žalobkyně týkající se platnosti smlouvy. Pokud pak ve vyjádření k žalobě žalovaná tvrdí, že se rozsudek Nejvyššího soudu týká odlišné situace, tak to nijak nerozvádí a nevysvětluje, proto nemůže jít o pádný argument (navíc ve vyjádření k žalobě nelze napravit vady napadeného rozhodnutí, jak již soud výše vysvětlil).
32. V neposlední řadě soud podobně jako žalobkyně spatřuje vnitřní rozpor v tom, že žalovaná na jedné straně tvrdí, že se platností smlouvy vůbec nemůže zabývat (první nepřezkoumatelně vypořádaná námitka), aby se současně na druhé straně platností smlouvy zabývala (druhá nepřezkoumatelně vypořádaná námitka).
33. Ze všech těchto důvodů soud bez jednání zrušil rozhodnutí žalované na základě § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Zbylé námitky je kvůli důvodům zrušení rozhodnutí žalované nadbytečné nyní vypořádat (žalobce je navíc bude případně moci znovu uplatnit v řízení před žalovanou, která se jimi bude moci zabývat, až si vyjasní směr, kterým se má při posuzování věci vydat).
34. V dalším řízení se tedy žalovaná řádně vypořádá se dvěma výše uvedenými námitkami včetně judikatury, o kterou se žalobkyně opírá. Musí to učinit jako první, soud nemůže sám její prvotní posouzení věcně nahrazovat. Nejprve si tedy žalovaná musí poctivě odpovědět, zda si může posoudit platnost smlouvy a zda ji k tomu vede rozsudek čtvrtého senátu. Pokud si s náležitým odůvodněním odpoví negativně, pak nemá smysl, aby se platnosti smlouvy dále věnovala a bude jasné, že se názory žalobkyně nemohou prosadit. Jestliže ovšem dojde k závěru, že se platností smlouvy coby předběžné otázky pro posouzení věci může zabývat, pak bude třeba se náležitě zaměřit na rozsudek Nejvyššího soudu a jeho použitelnost v této věci při řešení otázky platnosti smlouvy a její závaznosti pro žalobkyni. Podle výsledku tohoto hodnocení pak bude moci posoudit, jestli je argumentace žalobkyně důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V dalším řízení žalovanou zavazuje právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 soudního řádu správního. Úspěšné žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 140 Kč k rukám jejího zástupce.
37. Zástupce žalobkyně učinil dva úkony právní služby: (1) převzetí a příprava zastoupení s (2) podáním žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Od účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb. se v advokátním tarifu již nesnižuje sazba odměny pro sociální věci. Podle nynějšího znění § 9 odst. 5 advokátního tarifu se totiž za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního považuje částka 88 000 Kč. Podle § 7 odst. 5 advokátního tarifu pak sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 10 000 Kč do 200 000 Kč činí 1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000 Kč. Za jeden úkon právní služby ve správním soudnictví tak náleží nově 4 620 Kč. Režijní paušál pak podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu nyní činí 450 Kč. V tomto případě za dva úkony právní služby tedy jde o 10 140 Kč. Zástupce žalobkyně nedoložil, že by byl plátcem DPH, proto soud již částku odměny nezvyšoval.
38. Celková částka odměny zástupce žalobce tak dělá 10 140 Kč. Žalovaná má povinnost ji k rukám zástupce žalobkyně uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 27. srpna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce